

Artikel dr. De Vries

‘Ik ken Dewi-Jill nu bijna twee jaar. Na een lange tijd van tobben en vele onderzoeken werd bij haar een vorm van lymfeklierkanker vastgesteld: het Hodgkin lymfoom. Dit is een vorm van kinderkanker die heel goed te behandelen is. Zo heb ik dat ook tegen Dewi-Jill en haar ouders verteld. Maar dat een ziekte goed te genezen is, betekent nog niet dat het een gemakkelijke weg is. En daar kan Dewi-Jill over meepraten.

Ze had ongeveer alle bijwerkingen van de behandeling die je kunt bedenken: haaruitval, aankomen in gewicht, hevige zenuwpijnen (zich uitend in rugpijn en niet goed kunnen lopen), somberheid, vocht vasthouden enzovoort. Maar toch was Dewi-Jill zeer strijdlustig: ze wilde proberen toch naar school te gaan, ze wilde een film maken van haar ziekteproces en werkte mee aan een tv-programma. Steeds maar weer had Dewi-Jill oog voor haar omgeving en andere patiënten: wat kan ik met mijn ziekte voor andere patiënten betekenen.

De behandeling sloeg goed aan en er was gelukkig geen bestraling nodig. Samen met haar familie telde ze de kuren af. En na een half jaar was de behandeling klaar, maar daarmee was het helemaal niet klaar. Dewi-Jill merkte dat haar conditie enorm was verslechterd. Op een symposium waar wij beide aanwezig waren, werd gesproken over de rol van sport bij het herstel van/na kanker. We spraken af om samen de 5 km te gaan lopen bij de KIKA run in Rotterdam. En juni 2016 was het zover. Samen met haar fysiotherapeut hebben we het gehaald. Wat een bijzondere gebeurtenis was dat.

Dewi-Jill is een bijzonder mens. Ik denk dat ze door de diepe dalen een nog sterker mens is geworden dan ze al was. Ze zal in de toekomst nog veel voor haar omgeving betekenen.’